

РЕШЕНИЕ

№ 494

гр. София, 23.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 16.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **13783** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ф. Р., гражданин на Р. А., с адрес за призоваване: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 723/101.11.2012 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Навеждат се доводи, затова че административният орган е изложил бланкетни мотиви, като не е обсъдил събраните доказателства и не е взел предвид обстоятелството, че обстановката в А. непрекъснато се влошава, което е видно и от приложените по преписката справки. Според него след изтеглянето на международни сили положението ще се влоши още повече. Инвокират се доводи, че е игнориран факта, че търсещият закрила изпитва основателен страх да се завърне в родината си, защото ще бъде убит там от свои роднини, поради спор за земя. Р. посочва, че няма къде да отиде, а в случай, че се върне животът му ще бъде поставен в реална опасност. В жалбата се сочи, че в решението са обсъдени некоректно фактите, установени в насоките на Върховния комисариат за бежанците по отношение на страната.

В проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият не се и не се представлява.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт К. оспорва жалбата.

Участвалият в производството по делото прокурор, дава заключение за

неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, становището на пълномощника на ответника и представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба рег. № 8366/07.11.2011 г. до Държавната агенция за бежанците Ф. Р., гражданин на А. е поискал предоставяне на закрила. Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № 8366/31.07.2012 г. Молбата е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Производството е проведено в Регистрационно-приемателен център – [населено място], по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

На 01.08.2012 г. с Ф. Р. е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол рег. № 8366 от същата дата. Оспорващият е заявил, че се страхува да се върне в А., където брат му и баща му били убити при спор за земя. Сочи, че няма къде да отиде, защото е загубил отдавна връзка със семейството си. Иска да остане в Б., където да работи и да живее спокойно.

Видно от писмо № Т-6722 от 25.09.2012 г. на Директора на Специализирана Дирекция „Т” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на Ф. Р., в случай че същия отговаря на условията по ЗУБ.

На 18.09.2012 г. с търсещия закрила е проведено повторно интервю. Оспорващият е изтъкнал допълнителни причини за напускането на страната по произход. Сочи, че е напуснал А. преди повече 13 години. Живял е първоначално в П., а в следствие в И.. Майка му не му е разрешила да се върне, заради семейните проблеми с чичо му. До преди идването на талибаните на власт той е можел да посещава училище, но в следствие това е станало невъзможно поради разразилия се конфликт. Като причина за напускането на страната е посочен конфликта с чичо му, който искал заграби всички наследствени имоти. Твърди, че е имал проблеми и с талибаните, защото не е могъл да ходи на училище, да слуша музика и да се движи свободно по улиците. Ф. Р. посочва, че не е бил преследван от официалните власти на страната си. Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Като доказателства по делото са приети насоки на Върховния Комисариат по бежанците при ООН /ВКБООН/, за определянето на критериите за оценка на нуждата от закрила на граждани на А., справка № 01-4144/09.08.2012 г. относно състоянието на сигурността в [населено място] и справка № 5489/17.10.2012 г. относно актуалната обстановка в А. и [населено място].

Съдът служебно е изискал от административния орган информация относно евентуални данни за преследване на таджикското малцинство в А..

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Решение № 723/01.11.2012 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС е било съобщено на Ф. Р. лично на

27.11.2012 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 04.12.2012 г. /вх. № 8366/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 87 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат неговите законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че Ф. Р. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От приетите като писмено доказателство Насоки на ВКБООН се установява, че тази авторитетна международна организация препоръчва молбите на гражданите на А. за предоставяне на закрила да бъдат разглеждани на индивидуален принцип. Като лица в потенциален риск се определят такива, свързани с международните сили и правителството на страната, хуманитарни работници и активисти за правата на човека, журналисти, цивилни лица, за които има съмнение, че подкрепят една или друга групировка, представители на малцинствени религиозни групи, възприемани като нарушители на шериата, лица, изложени на риск да станат жертва на кръвна вражда, хора с различна сексуална ориентация, жени със специфични характеристики и т.н. Според ВКБООН положението може да се разглежда като „масово насилие“, в определени провинции, включително и [населено място], но всяка една претенция следва да бъде оценявана внимателно, като се изследва бежанската история на лицето и се вземат предвид достоверните доказателства, сочещи недвусмислено произхода на търсещия закрила.

От описаните по-горе справки е видно, че като основна заплаха за състоянието на сигурността в А. се приемат атентатите в страната, насочени срещу мисиите на НАТО, представители на официалните власти и цивилни лица. Описани са няколко бомбени атентата, случили се в различни части на страна през последните месеци. Като значим напредък в развитието на ситуацията се посочва подписаният през месец май 2012 г. между президентите на САЩ и А. договор за стратегическо партньорство, който обхваща проблеми на икономиката, държавното управление и сигурността на азиатската страна.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от Ф. Р. доводи, касаещи търсенето от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в А., ще бъде убит или че е бил заплашван. При проведените интервюта, не са ангажирани сигурни доказателства в тази насока. Не е доказано, че същият произхожда именно от [населено място]-и-Ш.. Дори тава да се приеме за вярно, той не е представил доказателства, че е бил обект на преследване, поради принадлежност към някоя от описаните по-горе групи от населението. Няма съмнение, че на много места в А. има спорадични актове на насилие, съпроводени с жертви, но същите нямат масов характер. Не е установено, а и оспорващият не твърди да е бил подложен на преследване, заради неговите религиозна или етническа принадлежност или политически възгледи. Не се установява също таджикското малцинство в А. да е подложено на преследване от официалната власт или от организирана група, която не е контролирана от държавата. От посочената по-горе справка се установява, че в А. живеят много етнически групи, но въпреки, че между тях възникват конфликти

най-вече заради пасища и вода, не може да се приеме, че някоя от тях е подложена на целенасочено преследване. Според настоящия съдебен състав в разглеждания казус, според дадените от Р. обяснения се установява именно такава причина за невъзможността му да се завърне в страната по произход, основана на битов конфликт за имущества с негови роднини.

Независимо от факта, че не е установено, къде точно е живял Ф. Р. през последните години, съдът счита, че няма преки доказателства за отправени към него заплахи, с оглед на личността му. По изложените съображения съдът намира, че жалбата, в частта, в която е отказано предоставяне на статут на бежанец следва да бъде отхвърлена.

От друга страна според общоприетите критерии на Върховния Комисариат за Бежанците на ООН, преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на А. трябва да бъде строго индивидуална и следва да бъде съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той. Подробни съображения в тази насока са изложени и в публикуваните на интернет-страницата /електронен адрес: www.unhcr.org/ на Комисариата доклади за обстановката в А.. Повечето европейски държави разглеждат на индивидуален принцип молбите на афганските граждани за предоставянето на закрила, видно от посочената справка, вземайки като основен критерий за тяхната основателност, мястото от където произхождат кандидатите.

В разглеждания казус не съществуват доказателства за това, че ситуацията в страната достига до границите на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт или от неспособност на официалните власти да противодействат ефективно на въоръжени групировки, които нападат населението или отделни негови групи. Тези обстоятелство мотивират съда да приеме, че в областта, в която е живял жалбоподателя има условия за сравнително безопасен и нормален живот, а причините за напускането на А. от страна на оспорващия са по-скоро икономически.

По отношение на доводите, че чужденецът живее вече много време в страната и няма при кого да се върне в А., съдът намира, че същите биха били релевантни в едно производство по предоставяне на разрешение за пребиваване в Р. Б. по реда на ЗЧРБ, поради което същите не следва да бъдат обсъждани.

По изложените съображения съдът намира, че на Ф. Р. не следва да бъде признат хуманитарен статут, поради недоказани предпоставки за това.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. Р., гражданин на Р. А., с адрес за призоваване: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Решение № 723/101.11.2012 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут..

Решението е постановено в срока по чл. 90 от ЗУБ и подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Р. Б..

